

върху тѣхъ, извиква съ страшенъ адски гласъ и почва да изпуска зелени пламъци отъ голѣмитѣ си очи и мухитѣ изгарятъ, подпалва се и блатото отъ умъ и мозъкъ и грамадни пламъци обхващатъ полетата, рѣкитѣ и планинитѣ до кждѣто могатъ да виждатъ моитѣ очи. . . Всичко гори, всичко изгаря.

— Умре! . . . Отиде! — съ нечовѣшки гласъ изревахаъ и паднаха на пода.

Когато се свѣстихъ бѣхъ заобиколена отъ всички лѣкари и сестри. Първата ми мисль бѣше за него? Той продължаваше да живѣе въ менъ.

— Умрѣ ли?

— Умрѣ — каза тихо хирургътъ и замилва коситѣ ми. — Спокойствие . . . не е само той, колко много станаха тѣ. . .

— Азъ усѣтихъ. . . Неговитѣ мечти, знание, умъ и блѣнове — всичко изгорѣ, смъртъта бѣше предъ менъ и азъ чухъ ужасното ѣ брѣмчене, видѣхъ зеленитѣ ѣ очи, отъ които изтичаха огнени рѣки — пламъци, които горяха неговата мисль . . . То бѣше ужасно! Той бѣше толкова много младъ, сжщо като моя Борилъ. Защо го измѣчваше толкова жестоко смъртъта? Виновенъ ли бѣше въ нѣщо за да страда толкова много? Какво ще прави сега неговата майка? Кой ще я утеши? Кой ще се погрижи за нея въ старини? Татко му падналъ при Одринъ и той останалъ самичекъ . . . свиденъ синъ, самъ на майка. . . На кого бѣше потрѣбенъ неговия животъ, та трѣбваше въ знойнитѣ часове, когато той се радваше на свѣтлия божи день да умре? . . Ахъ, господинъ докторе, защо е престѣпенъ свѣтътъ, защо е врагъ на себе си човѣкътъ?

— Спокойствие . . . помжчи се да заспишъ. . . Забрави! Заспи! — съ твърдъ тонъ каза хирургътъ и приклупи клепкитѣ ми съ ржката си.

Заспахъ, унесохъ се въ чаровенъ сънь. Нимфи ме понесоха на гърдитѣ си, а самовили заобкичваха челото ми съ бѣли свещенни лотуси, които цѣфтятъ въ изобилие всрѣдъ блатото край нашето село. Азъ нивга не можахъ да отида до тѣхъ да си набера и да се нарадва душата ми. Тѣ цѣфтяха по срѣдата на блатото, а до тамъ